

# **Patriotisme i dignitat (Manifest d'en Joan Carretero)**

**(18 d'abril del 2.009)**

A mitjan mes de març, el govern espanyol acordava amb l'andalús liquidar el conegut com a deute històric –un concepte esotèric que els dos governs van acordar que pujava a més de 1.200 milions d'euros– de l'Estat amb Andalusia, tot complint escrupolosament el termini que fixa l'Estatut andalús. Es veu que de terminis n'hi ha que sí que són d'obligat compliment!

Des d'aleshores, en qüestió de setmanes, el govern de l'Estat ha decidit avalar amb 9.000 milions d'euros una caixa d'estalvis en situació compromesa, presidida per un veterà dirigent regional del PSOE i, en funció dels acords de la cimera del G-20, augmentar l'aportació espanyola a l'FMI en 4.000 milions. Queda clar que la crisi només serveix d'excusa per no millorar el finançament de Catalunya...

Mentrestant, l'executiu espanyol posava damunt la taula de Catalunya una quantitat de diners que no suposaria cap augment de recursos real, sinó que, segons dades del departament d'Economia i Finances, cobriria poc més de la tercera part de la disminució d'ingressos que la Generalitat va patir l'any 2008 a causa de la crisi. Una burla, en poques paraules.

Per un altre costat, quan fa prop de tres anys de l'aprovació de l'Estatut, no s'han traspassat ni les Rodalies de Renfe, ni l'aeroport del Prat, ni els de Reus i Girona, ni tan sols serveis que el Tribunal Constitucional fa anys que va decidir que són competència de Catalunya, com les beques universitàries.

A les portes –se suposa, perquè ja fa mesos que esperem– del desenllaç de la negociació del nou sistema de finançament i de la sentència del TC sobre l'Estatut, tots dos carregats de mals presagis, la situació política a Catalunya és desoladora. Hi ha un abisme entre la classe política i la ciutadania, com reflecteixen les enquestes oficials quan avaluen la satisfacció política dels ciutadans i demostren els altíssims índexs d'abstenció.

El catalanisme, davant el poc entusiasme que desperta en els seus rengles l'actuació dels partits que haurien d'ocupar aquest espai, tendeix a organitzar-se'n al marge, mitjançant plataformes i entitats que aprofiten les facilitats que, per a la difusió dels seus missatges, ofereixen les noves tecnologies de la comunicació. L'èxit de la manifestació independentista de Brussel·les del 7 de març és una demostració de la capacitat de mobilització d'aquest nou sobiranisme transversal. Ara bé, tot i valorant de manera molt favorable la tasca patriòtica d'aquestes entitats, cal que els seus objectius siguin inequívocament assumits pels partits.

L'Estatut amputat a Madrid no ens ha aportat ni reconeixement nacional, ni increment de les competències, ni millor finançament –i això, abans de la previsible nova retallada a mans del TC–. La constatació d'aquest fracàs ens ha de portar a superar, d'una vegada per totes, les estratègies del peix al cove, de la reclamació de la lectura generosa i de la relectura dels textos legals, de l'estació federal cap a la qual transitaríem junts els independentistes catalans i els progressistes espanyols, del patriotisme social i la pluja fina.

Ni Estat plurinacional, ni Espanya plural, ni federalisme asimètric –ni simètric, ni de cap mena–. Amb Espanya no hi ha res a fer. I no podran dir que el catalanisme no ha intentat regenerar Espanya per fer-hi viable l'encaix de Catalunya. Ja fa bastant més d'un segle que ho prova. La nostra supervivència com a nació i el progrés de Catalunya i el benestar dels seus ciutadans només es poden aconseguir amb la independència. Aquesta és una evidència que, segons diversos estudis, cada cop més catalans comparteixen.

El sobiranisme i l'independentisme, i els partits que se'n reclamen, han d'interioritzar un nou paradigma en les seves relacions amb l'Estat. No és missió del catalanisme vetllar per l'estabilitat dels governs espanyols de torn, a canvi de quatre concessions menors. No són els partits catalans els que han de suplicar que el partit del govern de l'Estat els tingui en compte. Són aquests governs, quan estan en minoria, que han de maldar per aconseguir els vots dels partits sobiranistes. I aquests només poden donar-los-els a canvi de millores substancials en l'autogovern i el reconeixement nacional de Catalunya: finançament digne, grans infraestructures, seleccions esportives, participació efectiva en organitzacions internacionals, organització territorial pròpia, restricció del concepte de llei estatal de bases i ampliació del de competència exclusiva de la Generalitat, respecte escrupolós a la utilització del català com a llengua vehicular en tots els àmbits... Sense compromisos en aquesta línia, i d'acord amb la proposta formulada per Heribert Barrera, els parlamentaris catalanistes a les Corts espanyoles no haurien de donar suport a cap iniciativa de cap govern.

Demandar això a qualsevol govern espanyol és demandar molt, ho sé. Però les diverses estratègies basades en el pactisme i la implicació en la governabilitat de l'Estat han portat el nostre país a l'atzucac en què es troba. Catalunya ha d'utilitzar la força política que tingui a Madrid pensant només en els seus interessos nacionals.

Cal que el creixent independentisme sociològic torni a comptar amb un referent electoral clar. Per això penso que a les properes eleccions al Parlament s'hi ha de presentar una candidatura d'ampli espectre que tingui com a eix programàtic central la proclamació unilateral de la independència de Catalunya per una decisió majoritària del Parlament, que posteriorment seria sotmesa al corresponent referèndum de ratificació. Discrepo cordialment dels que defensen que el referèndum s'ha de convocar des de l'actual legalitat vigent, ja que la seva convocatòria dependria de la imprescindible autorització del govern espanyol, que no cal dir que mai no estarà per la feina. La lògica més elemental obligaria que aquesta candidatura la liderés l'únic partit parlamentari que es defineix com a independentista en els seus estatuts i la seva declaració ideològica, però això, no ho ignoro, col·lideix frontalment amb la seva estratègia actual.

Mentre no obtingui la majoria necessària per a governar, l'independentisme parlamentari no hauria de participar ni de donar recolzament actiu a cap govern que no tingués un programa d'augment important de l'autogovern i avenç en el reconeixement nacional de Catalunya, centrat en les qüestions cabdals de país a què abans m'he referit.

L'altre gran eix que hauria de vertebrar l'oferta de l'independentisme és el d'una severíssima exigència ètica en l'activitat política, que és la millor manera de recuperar la confiança dels ciutadans. L'independentisme hauria de ser l'abanderat de l'honestedat, el rigor, l'eficiència i l'austeritat en l'exercici dels càrrecs públics. L'independentisme no ha de participar del monopoli de la política per part de polítics professionals sense cap altra ocupació coneguda, la profusió d'assessors a les institucions, l'opacitat en les contractacions, la inflació d'informes externs d'eficàcia dubtosa, el gust per l'ostentació i el luxe i la col·locació de familiars, amics, coneguts i saludats. Una llei electoral que obligui a una vinculació efectiva entre candidats i electors és, en aquest sentit, una prioritat inajornable.

El programa polític que he intentat esbossar es basa en els dos valors que donen títol a aquest article: patriotisme i dignitat. Patriotisme per posar l'interès nacional de Catalunya per davant de qualsevol altra consideració, de qualsevol altre interès particular, per legítim que pugui ser. Dignitat per no tolerar cap humiliació a la nostra nació, ni que només sigui per honorar els qui ens van precedir en la lluita per la llibertat de la pàtria, fins l'extrem que alguns hi van deixar la vida. Patriotisme i dignitat: Catalunya no mereix menys.